

ОДЛУКЕ ВИШЕГ ПРИВРЕДНОГ СУДА СРБИЈЕ

Привременом мером се не може забранити директору да врши својство заступника предузећа

Првостепени суд је усвојио привремену меру којом је забранио директору који је уписан у судски регистар да врши својство заступника друштва.

Виши привредни суд је уважао жалбу, преиначио првостепену одлуку и одбио предлог за одређивање привремене мере.

Из образложења:

”Првостепени суд је донео своје решење и усвојио предлог за издавање привремене мере супротно одредбама чл. 267. ЗИП-а и одредбама Закона о поступку за упис у судски регистар.

Првостепени суд је усвојио привремену меру којом забрањује вршење дужности заступнику предузећа који је именован од Управног одбора и уписан у судски регистар, а даје овлашћење директора без ограничења Узелац Браниславу који више није уписан у судски регистар као директор, чиме је првостепени суд прекорачио границе привремене мере и учинио битну повреду поступка.

Ово са разлога што се упис у судски регистар и брисање у судском регистру врши на основу одлуке надлежног органа (Управног одбора када је реч о именовању директора) или правноснажне пресуде суда како је то предвиђено чланом 72. Закона о поступку за упис у судски регистар.

Према томе, привременом мером се не може забранити вршење својства заступника директору који је на основу Одлуке Управног одбора уписан у судски регистар.

Ово и са разлога што се у конкретном случају привременом мером, у ствари, исцрпљује тужбени захтев за утврђивање ништавости уписа директора у судски регистар, јер се забрањује директору да врши дужност заступника друштва, што се привременом мером не може чинити.

Првостепени суд је обавестио службу да не поступа по налозима легално изабраног и уписаног директора друштва, већ да поступа на основу налога бившег директора којег сада у ствари суд именује за директора, односно заступника друштва, што се привременом мером не може чинити, већ само на основу правноснажне пресуде којом се утврђује ништавост уписа заступника.

Из свега изложеног, а у смислу чл. 14. ЗИП и чл. 380. ЗПП, ваљало је жалбу туженог уважити, решење преиначити и захтев тужиоца за издавање привремене мере одбити, јер нису испуњени услови за доношење привремене мере коју је тужилац предложио.

Према томе, привременом мером се не може забранити директору друштва да врши својство заступника, јер је као заступник уписан у судски регистар на основу одлуке Управног одбора као надлежног органа”.

(Решење Вишег привредног суда Пж 2 - 734/93 од 29. јуна 1993)

Забрана употребе фирме привременом мером

Првостепеним решењем одбијен је захтев да се туженику забрани употреба фирме привременом мером

Виши привредни суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепено решење:

Из образложења:

”Правилно је првостепени суд поступио када је одбио предлог тужиоца за издавање привремене мере.

Ово са разлога што се привременом мером у ствари исцрпљује тужбени закон јер се и привременом мером тражи забрана туженог да у правном и пословном промету употребљава назив фирме Котога Trade, а и у тужбеном захтеву се предлаже да се забрани туженом употреба назива комора у фирми туженог ДД Котога Trade у Новом Саду, па према томе нема услова да се усвоји привремена мера без обзира на то што би она трајала до окончања спора.

Како је тужилац покренуо спор за утврђивање повреде фирме тужиоца, у ком спору ће се и утврдити да ли је тужени повредио фирму тужиоца, па ће се на основу правноснажне одлуке суда, а у смислу чл. 72. Закона о поступку за упис у судски регистар, извршити брисање у судском регистру фирме туженог ако суд утврди да је тужени повредио фирму тужиоца и ако тужени сам не измени своју фирму или из ње не изостави реч комора”.

Према томе, привременом мером се не може забранити употреба фирме туженику, јер је то предмет тужбеног захтева а не привремена мера.
(Решење Вишег привредног суда Пж 2 - 725/93 од 29. јуна 1993)

Накнада штете за објављивање фотографија без сагласности

Првостепени суд је обавезао туженог да плати тужиоцу штету и изгубљену добит јер је објавио фотографије без тужиоачеве сагласности.

Жалилац сматра да објављивањем фотографија није настала никаква штета код тужиоца, па је предложио да се жалба одбије.

Виши привредни суд је одбио жалбу и потврдио првостепену пресуду.

Из образложења:

”Правилно је првостепени суд утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право када је обавезао туженика да плати тужиоцу штету и изгубљену добит за објављивање ликова фудбалера, без сагласности носиоца ауторског права и права фудбалера да се њихове фотографије објављују и пуштају у промет у комерцијалне сврхе. Наиме, овде је реч о два права, о праву лица са фотографије, а то је право фудбалера, и о праву лица на фотографију, а то је ауторско право сниматеља фотографије. Првостепени суд је утврдио да су оба права пренета на тужиоца, а то је утврдио на основу доказа који се налазе у списима, саслушања сведока и налаза вештака, па је суд правилно поступио када је усвојио тужбени захтев за накнаду штете и изгубљену добит, јер су на тужиоца пренета и ауторска права и права лица са фотографије фудбалера да се њихови ликови употребе у комерцијалне сврхе. Тужени није пружио доказ да је прибавио од тужиоца или од другог носиоца ауторских права одобрења да може да израђује самолепљиве сличице са ликовима фудбалера и да их пушта у промет у комерцијалне сврхе, па је у обавези да носиоцу ових права исплати наведени износ на име накнаде штете и изгубљене добити, како је то правилно утврдио првостепени суд, с тим што висина није спорна.

Није основан навод жалбе да се не зна ко је аутор фотографије и да тужилац није активно легитимисан. Ово са разлога што је суд утврдио ко је аутор фотографија, а утврдио је и да су права фудбалера са фотографија и ауторска права пренета на тужиоца, па је према томе тужилац активно легитимисан у овом спору”.

Према томе, онај ко објави фотографију без сагласности аутора или носиоца ауторског права дужан је да сноси штету која због тога настане.

(Пресуда Вишег привредног суда Пж 3760/93 од 16. јула 1993)

Месна надлежност за одлучивање о предлогу за извршење

Првостепени суд се огласио месно ненадлежним и предмет уступио Привредном суду у Београду.

Виши привредни суд је поводом жалбе укинуо првостепено решење а предмет вратио истом суду на надлежност.

Из Образложења:

"Својим дописом од 13. октобра 1992. године Привредни суд у Београду доставио је предмет овом суду да реши сукоб надлежности, јер не прихвата надлежност полазећи од чињенице да се Служба платног промета код које се води рачун туженог налази на подручју Привредног суда Крагујевца.

Овај суд је размотрио предлог Привредног суда у Београду и списе, па је нашао да је за поступање у овом предмету надлежан Привредни суд у Крагујевцу.

Ово са разлога што је према чл. 194. ЗИП за одлучивање о предлогу за извршење и за спровођење извршења на новчаним средствима која се воде на рачун дужника код организације која обавља послове платног промета, месно надлежан суд на чијем се подручју налази јединица Службе код које се води рачун дужника.

У конкретном случају, рачун дужника води се код Службе платног промета у Светозареву, како се то види из предлога за извршење, па је првостепени суд погрешно када се огласио месно ненадлежним.

Према томе, за решавање о предлогу за извршење надлежан је суд на чијем се подручју налази седиште Службе за платни промет код које се води рачун дужника."

(Решење Вишег привредног суда Р. 474/93 од 23. јула 1993)

Припремио др Јездимир Митровић

ОДЛУКЕ ОКРУЖНОГ СУДА У БЕОГРАДУ

Откуп стана

Тужбени захтев за поништај уговора о откупу стана заснован је на чињеници да је овај уговор закључен после смрти носиоца станарског права, као купца стана, на основу пуномоћја које је услед смрти даваоца пуномоћја за закључење таквог правног посла престало да важи, па је стога уговор ништав.

У поступку пред првостепеним судом утврђено је да је пок. Н. Т. решењем тужиле од 29. октобра 1991. године додељен на коришћење једнособни стан у Београду површине 46 м². На основу одлуке о додели стана, пок. Н. Т. је 12. децембра 1991. године закључила уговор о коришћењу наведеног стана, те стекла својство носиоца станарског права, односно закупца стана. Дана 25. децембра 1991. године пок. Н. Т. издала је пуномоћје Ов. бр. 5290/91 адвокату Р. Т. којим га је овластила да је може заступати у свим питањима наведеног стана и да у њено име "може потписивати уговоре о откупу стана, уговоре о замени стана, уговоре о уношењу стана у стамбену задругу, уговоре о купопродаји". На основу овог пуномоћја адвокат Р. Т. поднео је тужиљу 8. јануара 1992. године, захтев за откуп стана, а дана 6. марта 1992. године пок. Н. Т. је са туженим закључила уговор о доживотном издржавању, према којем наведени стан за случај своје смрти оставља туженом у накнаду за примљено издржавање. Већ 9. марта 1992. године пок. Н. Т.